



ΤΑΧ. ΜΕΙΟ ΚΟΥΜΟΥΤΣΑΝΟΤΡΟΥ

ΙΩΑΝΝΗΣ
Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ίωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
 Ὑπόργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
 Χριστοκοπίδου 12, 105 54 – Ἀθήνα
 www.ioannisvaptistis.gr

■
 Τηλέφωνα:
 2103212713 - 2103212107
 e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

■
 ● ΕΤΟΣ 67ο – ΤΕΥΧΟΣ 724 ●
 ● ΙΟΥΛΙΟΣ 2025 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ίωάν. α' 29) ●

Μᾶς παρακολουθοῦν

Κτὴν εὐαγγελικὴ περικοπὴ, ὅπου δεσπόζει τὸ θαῦμα στὸν *παραλυτικὸ* τῆς Καπερναοῦμ, βλέπουμε τρεῖς πράξεις. Ὁ Χριστὸς βέβαια δὲν βλέπει μόνο τίς *πράξεις*. Βλέπει καὶ ὅσα κρύβονται πίσω ἀπὸ τίς πράξεις. Βλέπει τὰ *κίνητρα*, πού κίνησαν τοὺς ἥρωες τῶν τριῶν πράξεων. Βλέπει τίς προθέσεις τους, τοὺς διαλογισμοὺς τους. Διαβάζει τίς καρδιές τους. Ἐμεῖς κρίνουμε ἐπιφανειακά, «*τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν*» (Ίωάν. ζ' 24). Γι' αὐτὸ καὶ πολλές φορές πέφτουμε ἔξω. Ὁ Χριστὸς κρίνει ἀπόλυτα σωστά. Εἶναι *καρδιογνώστης*. Εἶναι *παντεπόπτης*. Εἶναι *παντογνώστης*.

- Οἱ τρεῖς πράξεις τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς γίνονται στὴν *Καπερναοῦμ*, πού εἶναι ἡ «*ἰδία πόλις*» (Ματθ. θ' 1), ἡ πρωτεύουσα, θά λέγαμε, τῶν θαυματῶν καὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ.
- Ἡ *πρῶτη* πράξις: Τέσσερις κάτοικοι τῆς πόλεως σηκώνουν στὰ χέρια ἕναν παραλυτικὸ. Τὸν ὀδηγοῦν στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ. Φαινομενικά αὐτὴ εἶναι ἡ πράξις τους. Ὁ Χριστὸς ὅμως βλέπει τὰ δύο κίνητρα, πού τοὺς ὠδήγησαν στὴν πράξι αὐτή: Εἶναι ἡ *ἀγάπη* καὶ ἡ *πίστις*. Ἀγάπη πρὸς τὸν ἄνθρωπο, πίστις πρὸς τὸν Θεόν. «*Ίδὼν ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν*» (Ματθ. θ' 2).
- Ἀγάπη! Νὰ ὁ μοναδικὸς τρόπος πού πλησιάζουμε τοὺς ἄλλους. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, πού χρειάζονται τὴν ἀγάπη, ἀλλὰ δὲν τὴν ἔχουν. Εἶναι πονεμένοι. Εἶναι παράλυτοι σωματικά. Εἶναι βασανισμένοι ψυχικά. Εἶναι νέα ἄτομα, παρασυρμένα στό κακό. Εἶναι φτωχοί, πού στεροῦνται καὶ τῶν πλέον ἀναγκαίων. Ὅλοι αὐτοὶ καὶ τόσοι ἄλλοι θέλουν ἀγάπη. Ἄν γιὰ τὸν παραλυτικὸ τῆς Καπερναοῦμ δὲν βρισκόνταν οἱ τέσσερις ἐκεῖνοι ἄνθρωποι, θά παρέμενε γιὰ πάντα ὁ ταλαίπωρος ἄρρωστος, καθηλωμένος στό κρεβάτι.
- Ἡ *δεύτερη* πράξις: Χρονικά προηγείται, ἀλλὰ στό Εὐαγγέλιο ἔπεται.

Είναι μία *πράξις - δράμα*. Για πολλούς παίζεται αυτό τό δράμα, μόνο πού έμεις δέν συγκινούμαστε. Δράμα είναι ή *άρρώστια*, καί μάλιστα ή πολυετής καί αγιάτρευτη. Ειδικά όμως στήν περίπτωση εκείνου του παραλυτικού, πίσω από τήν παραλυσία κρυβόταν τό αίτιο, πού κίνησε τή διαδικασία καί κάρφωσε τό θύμα στήν ακινησία.

- Οί άλλοι έβλεπαν μόνο τήν *άρρώστια*. Ο Χριστός έβλεπε τήν *άρρώστια*, αλλά καί τήν αίτια πού προκάλεσε τήν *άρρώστια*. Αίτια; Η *άμαρτία*. Έμεις βλέπουμε τό παρόν του παραλυτικού. Ο Χριστός βλέπει καί τό παρελθόν του *άρρώστου*. Τό διαπιστώνουμε στά λόγια του Κυρίου προς τόν παραλυτικό: «*Θάρσει, τέκνον· άφέωνται σοι αι άμαρτίαι σου*» (Ματθ. θ' 2).

- Καί κάνει ο Χριστός καί κάτι ακόμα δυσκολώτερο. Έμεις χτυπάμε τή ρίζα καί τήν πετᾶμε. Ο Χριστός ξεριζώνει τή ρίζα, τό άγκάθι, πού τόσα χρόνια άγκίλωνε τόν παραλυτικό, αλλά φύτεψε στή θέση του τό ωραιότερο λουλούδι, πού ονομάζεται *άφεις*. Προτού νά πή στόν παραλυτικό: «*Άρόν σου τήν κλίνην καί ύπαγε εις τόν οίκόν σου*» (Ματθ. θ' 6), του λέει: «*Άφέωνται σοι αι άμαρτία σου*» (στ. 2).

- Προτού του χαρίσει τή σωματική υγεία, του προσφέρει τήν πνευματική.

- Η *τρίτη* *πράξις*: Είναι ή *διαστρέβλωσις*. Από ποιούς συντελείται; Από ποιούς άλλους; Από τούς γραμματεΐς καί τούς φαρισαίους, πού ήσαν οί μόνιμοι κατάσκοποι σέ κάθε πορεία καί ενέργεια του Ίησου Χριστού. Φαντασθήτε άγγελική χορωδία. Τραγουδώντας τά θαυμάσια του Θεού οί άγγελοι κρατούν πινακίδα πού γράφει: «*Δοξολογία του Θεού*»! Ξαφνικά κάποιος άρπάζει τήν πινακίδα καί άνεβάζει άλλη πού γράφει: «*Βλασφημία*

του Θεού»! Πώς θά χαρακτηρίζατε τήν ενέργεια; Φυσικά ως διαστροφή, ως διαστρέβλωσι...

Τέτοια διαστρέβλωσι έπραξαν οί φαρισαίοι. Πώς παρουσίασαν τόν Κύριο τής δόξης; Ως... *βλάσφημο*! «*Ούτος βλασφημεί*» (Ματθ. θ' 3). Βλασφημεί ο Χριστός, πού είναι άνώτερος από τούς άγγέλους!!! Άν οί άγγελοι δοξολογούν μία φορά τόν Θεό, ο Ίησους δοξάζει μυριάδες φορές τόν Θεό Πατέρα. Λέει: «*Εγώ Σε έδόξασα επί τής γής*» (Ιωάν. ιζ' 4).

- Θεός ο Χριστός. Μία ακόμα άποδειξις είναι καί τό ότι άποκαλύπτει όσα σκέπτονται οί φαρισαίοι. Δέν τολμούσαν νά έξωτερικεύσουν όσα κατά του Χριστού λογίζονταν. Ο Χριστός όμως διαβάσει τή *σκέψι* τους.

- Όπως διάβασε τήν *καρδιά* των τεσσάρων άχθοφόρων τής αγάπης,

- όπως διάβασε τό *παρελθόν* τής ζωής του παραλυτικού,

- έτσι διαβάσει καί τήν *πονηρή σκέψι* των φαρισαίων. Λέει: «*Τινα τί υμεις ένθυμείσθε πονηρά έν ταϊς καρδίαις υμών;*» (Ματθ. θ' 4).

- έτσι διαβάσει καί τή δική μας *σκέψι*. Ο Κύριός μας Ίησους Χριστός γνωρίζει *τά πάντα*. «*Πάντα γυμνά καί τετραχληλισμένα τοϊς όφθαλμοϊς αυτου*» (Έβρ. δ' 13).

- έτσι γνωρίζει κάθε λεπτομέρεια τής ζωής μας, τά έλατήρια των πράξεών μας, τούς λογισμούς καί τίς έπιθυμίες μας.

- Μπορεί ή γή νά κρυφτή από τόν ήλιο; Άλλο τόσο μπορούμε έμεις νά κρυφτούμε από τόν Χριστό, πού είναι ο Ήλιος τής δικαιοσύνης.

- Όλα, Κύριε, τά γνωρίζεις. Όλα θέλουμε νά τά φανερώνουμε. Έλέησέ μας.

π. Δ. Α.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΕΡΩΣΥΝΗ

Δωρεές και Δωρεά

Εὐχαριστοῦμε τόν Θεό. Ὅλη ἡ ἱερατική διακονία εἶναι μία εὐχαριστία. Τόν εὐχαριστοῦμε, γιά ὅλες τίς εὐεργεσίες, πού Τόν εὐγνωμονοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. «Ἄξιον καί δίκαιον.... Ὑπέρ πάντων ὧν ἴσμεν καί ὧν οὐκ ἴσμεν, τῶν φανερῶν καί ἀφανῶν εὐεργεσιῶν, τῶν εἰς ἡμᾶς γεγενημένων».

Τόν εὐχαριστοῦμε, καί διότι εἴμαστε ἀνάξιοι, ν' ἀγγίζουμε τό θυσιαστήριο καί νά προσφέρουμε τά τίμια Δῶρα. «Εὐχαριστοῦμέν σοι καί ὑπέρ τῆς λειτουργίας ταύτης, ἣν ἐκ τῶν χειρῶν ἡμῶν δέξασθαι κατηξίωσας».

- Εὐχαριστοῦμε τόν Κύριο, διότι μετέχουμε τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Εὐχαριστίας, καί διακονοῦμε τήν προσφορά τῆς εὐχαριστίας αὐτῆς καί στούς λοιπούς ἀδελφούς μας.

- Δωρεές καί Δωρεά!

Εὐχαριστοῦμε ὡς λειτουργοί τόν Κύριο καί γιά τίς ποικίλες δωρεές. Λέμε στήν εὐχαριστιακή μας προσευχή: «Εὐχαριστοῦμέν σοι, Βασιλεῦ ἀόρατε, ὁ τῇ ἀμετρήτῳ σου δυνάμει τά πάντα δημιουργήσας καί τῷ πλήθει τοῦ ἐλέους σου ἐξ οὐκ ὄντων εἰς τό εἶναι τά πάντα παραγαγών...».

Γιά τή Δωρεά τῆς θείας Κοινωνίας δοξολογοῦμε: «Εὐχαριστοῦμέν σοι, Δέσποτα Φιλάνθρωπε, εὐεργέτα τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὅτι καί τῇ παρούσῃ ἡμέρᾳ κατηξίωσας ἡμᾶς τῶν ἐπουρανίων σου καί ἀθανάτων μυστηρίων».

**Τόν εὐχαριστοῦμε,
γιατί μάς ἀγαπᾷ**

Ὁ ἀπ. Παῦλος ἀφήνει στή Β' πρὸς Θεσσαλονικεῖς Ἐπιστολή τόν περί «υἱοῦ τῆς ἀπωλείας» λόγο, πού γιά πολλούς εἶχε γίνει καί γίνεται ἀντικείμενο περιεργείας, καί ἔρχεται στούς σωστούς χριστιανούς καί τούς λειτουργούς τῆς Καινῆς Διαθήκης, πού ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀγωνίζονται «ἐν παντί καιρῷ καί τόπῳ» γιά τή σωτηρία τους. Λέει: «Ἡμεῖς ὀφείλομεν εὐχαριστεῖν τῷ Θεῷ πάντοτε περι ὑμῶν, ἀδελφοί ἡγαπημένοι ὑπὸ Κυρίου, ὅτι εἶλετο ὁ Θεὸς ἀπ' ἀρχῆς εἰς σωτηρίαν ἐν ἁγιασμῷ Πνεύματος καί πίστει ἀληθείας» (Β' Θεσ. β' 13).

- Εὐχαριστία εἶναι τίς περισσότερες φορές ἡ προσευχή τοῦ Παύλου. «Ὁφείλομεν εὐχαριστεῖν τῷ Θεῷ».

Εὐχαριστεῖ γιά τήν πρόοδο τῶν χριστιανῶν. Ὅταν βλέπῃς ἕνα δεντράκι, πού μόλις τό φύτευσε, νά δένῃ, ν' ἀνθίξῃ, νά καρπίξῃ, πῶς νά μή δοξολογῆς τόν Θεό;

Νεόφυτα δεντράκια οἱ χριστιανοί τῆς Θεσσαλονίκης, πρὶν ἀπό λίγο χρόνο φυτεμένα. Καί ὅμως ὄχι μόνο ἀπό τούς δυνατούς ἀνέμους, πού στό μεταξύ φύσηξαν, δέν ἔσπασαν, ἀλλά καί ἔδεσαν γερά. Καί παρουσιάζουν λουλούδια καλῶν ἔργων, πού μιά μέρα θά γίνουν ὁ γλυκὺς καρπός, πού λέγεται σωτηρία.

Εὐχαριστία, γιατί εἴμαστε ἀδελφοί «ἡγαπημένοι ὑπὸ Κυρίου». Ἡ σωτηρία πάντοτε εἶναι συνεργασία τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καί τῆς πίστεως τοῦ ἀνθρώπου. Γιά τήν ἀνεκδήγητη ἀγάπη Του εὐχαριστοῦμε συνεχῶς τόν Κύριο.

Εὐχαριστία γιατί εἴμαστε καλεσμένοι για σωτηρία: «*Εἶλετο ὁ Θεὸς ἀπ' ἀρχῆς*». Μᾶς ἀγάπησε, γι' αὐτό καί μᾶς διάλεξε. Καί δέν μᾶς διάλεξε τώρα. Μᾶς διάλεξε «*ἀπ' ἀρχῆς*», ἀπό τήν ἀρχή-ἀρχή. «*Πρό καταβολῆς κόσμου*». «*Ἐξελέξατο ἡμᾶς πρό καταβολῆς κόσμου εἶναι ἡμᾶς ἀγίους καί ἀμώμους κατενώπιον αὐτοῦ, ἐν ἀγάπῃ*» (Ἐφεσ. α' 4).

Τόν εὐχαριστοῦμε γιά τήν πίστι καί τόν ἀγιασμό

Εὐχαριστία γιά τήν πίστι μας: «*Ἐν πίστει ἀληθείας*». Ἡ πίστις τότε εἶναι σώζουσα, ὅταν εἶναι πίστις στήν Ἀλήθεια, γιατί ὑπάρχει καί πίστις στήν πλάνη, στό ψέμα, στήν ὕλη, στήν ἐπιστήμη, στό «*ἐγώ*». Εἶναι σώζουσα, ὅταν εἶναι πίστις ἀληθινή, πραγματική, δυνατή, πού ἐκδηλώνεται σωστά. Πίστις Ἀληθείας καί ποιητικά καί ποσοτικά. Εἶναι σώζουσα, ὅταν δέν διαποτίζη μόνο τήν διάνοια, ἀλλά καθαρίζει καί τήν καρδιά, δηλαδή, ὅταν μεταφράζεται σέ ἀγία ζωή.

Εὐχαριστία γιά τόν ἀγιασμό μας. «*Ἐν ἀγιασμῷ Πνεύματος καί πιστει ἀληθείας*». Ὁ ἀγιασμός δέν εἶναι ἡ βάσις τῆς ἐκλογῆς μας. Εἶναι ὁ σκοπός τῆς ἐκλογῆς μας. Δέν μᾶς κάλεσε οὔτε μᾶς διάλεξε διότι ἤμασταν ἅγιοι, ἀλλά γιά νά γίνουμε ἅγιοι.

Καί ὁ ἀγιασμός δέν γίνεται μέ μαγικό τρόπο, μέ κάποιο «*ἀγίασμα*» ἢ μέ κάποιο «*μικρό*» ἢ «*μεγάλο*» ἀγιασμό. Αὐτά, τά ὀρατά στοιχεῖα τῆς ἀγιασμένης φύσεως, μᾶς ὠφελοῦν μέ τό ραντισμό ἢ τήν πόσι τους, ἐφ' ὅσον ἔχουμε δεχτῆ τό ραντισμό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐφ' ὅσον ρουφᾶμε τό νε-

ρό τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καί ἐφ' ὅσον ποθοῦμε τό Ἅγιο Σῶμα καί τό Ἅγιο Αἷμα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ.

- Ἡ πίστις μόνη δέν σώζει. Πρέπει νά δείχνη ἔργα. Καί τό σπουδαιότερο ἔργο εἶναι ὁ ἀγιασμός μας.

- Ἡ πίστις γεννιέται ἀπό τό λόγο (Ρωμ. ι' 17). Καί ἐκδηλώνεται μέ ἔργα, μέ ἀγία ζωή. Ἅγιος εἶναι ὅποιος ἀκούει τόν λόγο καί τήν ἀλήθεια τοῦ λόγου τήν ἐκφράζει ὡς ἀληθινή χριστιανική ζωή.

Πῶς προσεύχεται ὁ Χριστός τή νύκτα πρό τοῦ Πάθους γιά τόν ἀγιασμό μας; «*Ἀγίασον αὐτούς ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου. Ὁ λόγος ὁ σός ἀλήθειά ἐστιν*» (Ἰωάν. ιζ' 17).

Εὐχαριστία γιά τή σωτηρία μας. Πίστις καί ἀγία ζωή, μέ τή χάρι φυσικά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, συνεργοῦν στό σπουδαιότερο γιά τήν ὑπαρξί μας ζήτημα, πού εἶναι ἡ σωτηρία.

Τόν εὐχαριστοῦμε γιά τήν περιποίησι

Τή σωτηρία ὁ Παῦλος τήν παρουσιάζει ὡς «*περιποίησι*». «*Ἐκάλεσεν ἡμᾶς διὰ τοῦ εὐαγγελίου ἡμῶν εἰς περιποίησιν δόξης τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ*» (Β' Θεσ. β' 14).

Μᾶς περιποιεῖται ἐδῶ, στό πανδοχεῖο Του, τήν Ἐκκλησία. Μᾶς περιποιεῖται στόν οὐρανό, τή βασιλεία Του. Ἡ *γλυκύτητα* τῆς σωτηρίας φαίνεται καί στήν παραβολή τοῦ Κυρίου γιά τό βασιλικό τραπέζι. Ὁ Θεός «*ἐποίησε δεῖπνον μέγα καί ἐκάλεσε πολλούς*» (Λουκ. ιδ' 16). Ὅλη ἡ ἀγάπη Του εἶναι μία στοργική καί τρυφερή *περιποίησις*.

- Οἱ γονεῖς, ὅταν τό παιδί τους κά-

νη μεγάλη ἀταξία καί ζημιά, τό ἀπει-
λοῦν: «Τώρα θά σέ περιποιηθῶ»!
Καί ἐννοοῦν τόν ξυλοδαρμό πρὸς σω-
φρονισμό τοῦ παιδιοῦ! Ὁ Θεός Πα-
τέρας ὅμως, ὅταν βλέπη τό ἄτακτο
παιδί Του νά κάνη μία ἀκόμα ἀμαρ-
τία, καί νά κλαίη γι' αὐτήν, τοῦ λέει:

—Παιδί μου, μὴ κλαῖς! Ἐγώ θά σέ
περιποιηθῶ, ὅπως περιποιήθηκε ὁ
καλὸς Σαμαρεῖτης τόν πληγωμένο ὀ-
δοιπόρο. Δείξε μου! Ποῦ πονᾷς; Θά
σοῦ πλύνω τὴν πληγή. Θά γιατρευτῆς,
παιδί μου!

• Τί ζητάει ὁ Θεός γιὰ νὰ μᾶς πε-
ριποιηθῆ, γιὰ νά γιατρεύσῃ τὰ πάθη
μας; Νά δείξουμε τὴ γύμνια μας, τίς
πληγές μας ἀπὸ τὰ βέλη τοῦ πονη-
ροῦ. «Γυμνὸν με εὐρών τῶν ἀρετῶν
ὁ ἐχθρός, τῷ βέλει τῆς ἀμαρτίας ἔτρω-
σεν. Ἀλλὰ σύ ὡς Ἴατρος ψυχῶν τε καὶ
σωμάτων, τὰ τραύματα τῆς ψυχῆς
μου θεράπευσον, ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν
με» (ἀπόστ. ὀρθρου Δευτ. ἤχ πλ. β').

• Μᾶς καλεῖ γιὰ νά μᾶς περιποι-
ηθῆ. Νά μᾶς σερβίρητὴν ἀγάπη Του.
Καί τὴν σερβίρει μὲ τό εὐαγγέλιό
Του. «Ἐκάλεσεν ὑμᾶς διὰ τοῦ εὐαγγε-
λίου ἡμῶν εἰς περιποίησιν δόξης». Τό
ἄγγελμα τῆς σωτηρίας γίνεται μὲ
τό εὐαγγέλιο. Τό εὐαγγέλιο εἶναι
γλύκα. Ἄν τό μέλι τό δοκιμάζης μὲ τό
στόμα, τὴ γλύκα τοῦ εὐαγγελίου τὴν
δοκιμάζεις μὲ τὰ αὐτιά. Ἀρκεῖ νά τὰ
ἔχῃς ἀνοιχτά, ν' ἀκοῦνε προσεκτικά.
Σαγηνευμένοι ἀπὸ τὴ γλύκα τῶν ρη-
μάτων τῆς αἰώνιας ζωῆς, μεταδίδουμε
καί στοὺς χριστιανούς μας τὴ γλύκα,
τό πῶς μᾶς περιποιῆται ὁ Χριστός.
Τοὺς κάνουμε νά χαίρωνται ν' ἀκοῦ-
νε τό εὐαγγέλιο καὶ κηρύγματα πού
ἐξηγοῦν τό εὐαγγέλιο. Δέν θέλουν νά
ξεκολλήσουν ἀπὸ τό εὐαγγέλιο. Καί

ἐπαναλαμβάνουν τὴ γλύκα, πού αἰ-
σθάνθησαν οἱ μαθητές: «Πρὸς τίνα
ἀπελευσόμεθα; Ρήματα ζωῆς αἰωνί-
ου ἔχεις» (Ἰωάν. στ' 68).

Μία Ἐκκλησία, πού δέν ἔχει «πρώ-
τη» προτεραιότητα τό εὐαγγέλιο καί
τόν εὐαγγελισμό τῶν ψυχῶν, στερεῖ
τό λαό της ἀπὸ τό γλυκύτατο τραπέ-
ζι τῆς θείας περιποιήσεως.

—Πῶς νά σέ περιποιηθῶ; Τί νά σέ
κεράσω; λέει ὁ νοικοκύρης στόν ἐπι-
σκέπτη του.

Καί ὁ λειτουργὸς τοῦ Θεοῦ στοὺς
ἐπισκέπτες Του, τακτικούς καὶ ἐκτά-
κτους, αὐτό τό κέρασμα προσφέρει:
Τό εὐαγγέλιο, τό λόγο τῆς Γραφῆς.
Τό πιό τραγικό καὶ νεκροθαφτικό
γιὰ μία ἐκκλησιαστικὴ κοινότητα
εἶναι ἡ ἀργία τοῦ εὐαγγελίου. «Ἀρ-
γεῖ τό εὐαγγέλιον», λέμε στό Μεγάλο
Κανόνα. Καταδικάζουμε σέ ἀργία τό
εὐαγγέλιο, χωρὶς νά μᾶς ἔχη κάνει
τίποτε. Ὅταν μπαίνη σέ ἀργία τό
εὐαγγέλιο, τότε βάζουμε σέ ὑπερω-
ρία τό Σατανᾶ.

• Ὅταν περιφρονοῦμε τό εὐαγγέ-
λιο, ὅταν δέν μελετᾶμε τό εὐαγγέλιο,
ὅταν δέν ἀγαλλώμεθα μὲ τὴν ἀκρόα-
σι ἢ τὴν ἀνάγνωσι τοῦ εὐαγγελίου,
καί ἀσχολούμεθα μὲ ἄλλα στοιχεῖα
ὀρθοδόξου (τάχα) πνευματικότητας,
μοιάζουμε σάν νά βλέπουμε ἀπ' ἔξω
ἓνα ὁμορφο παλάτι χτισμένο γιὰ
μᾶς, ἀλλά νά μὴ δεχώμαστε τό κλειδί
γιὰ νά μποῦμε μέσα.

• Γιὰ νά θυμηθοῦμε τὴν εἰκόνα
τοῦ δείπνου, ὅπου καλεῖ ὁ Θεός
ὅλους νά τοὺς περιποιηθῆ, τό εὐαγγέ-
λιο εἶναι τό ὀρεκτικό. Ὅποιος τό δο-
κιμάζει καὶ εὐφραίνεται, ὁδηγεῖται
στὴν ὀλοκλήρωσι τῆς χαρᾶς καὶ εὐ-
φροσύνης, πού εἶναι ἡ βασιλεία τῶν

οὐρανῶν. Γίνεται μακάριος. «*Μακάριος ὅς φάγεται ἄρτον ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ*» (Λουκ. ιδ' 15).

- Στό τραπέζι τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῆς γῆς μετὰ τὸ εὐαγγέλιο ἔρχεται ἡ ἄλλη γλυκειὰ περιποίησις. Ἦ, σωστότερα, τὸ εὐαγγέλιο ἀνοίγει τὴν ὄρεξι στὰ πιστὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε νὰ ἐπιζητοῦν τὴν ἐπὶ γῆς οὐράνια τροφή, τὴν **θεία Κοινωνία**.

- Σέ ὄλους τοὺς ἀνθρώπους προσφέρεται ἡ περιποίησις τῆς δόξας. Κορυφώνεται ἡ περιποίησις τοῦ Κυρίου μέ τὴν οὐράνια βασιλεία, πού χαρίζει ὁ Θεός «*τοῖς ἡγαπηκῶσι τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ*» (Β' Τιμ. δ' 8).

- Ἡ μία περιποίησις φέρνει τὴν ἄλλη. Ὅποιος τιμᾷ τὸν Θεό καὶ τὸν δοξάζει, αὐτός θά τιμηθῆ καὶ θά συνδοξασθῆ μαζί Του. Ὅποιος τιμᾷ τίς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ, αὐτός θά τιμηθῆ γιὰ τὴν πίστι καὶ τὸν ἀγῶνα του. Μᾶς καλεῖ «*εἰς περιποίησιν τῶν ἐντολῶν*» Του. Ἔτσι θά ἔχουμε προσθήκη τῆς χάριτος καὶ «*τῆς αὐτοῦ βασιλείας οἰκείωσιν*».

Τὸν εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν παράδοσι

- Οἱ λειτουργοί ἔχουν σταθερά τὸ βλέμμα σέ ὅσα διδάσκει ὁ Χριστός στό εὐαγγέλιο. Δέν παρασύρονται ἀπὸ ἐντάλματα ἀνθρώπων ἢ ἀπὸ ἐφήμερες θεωρίες ἢ ἀπὸ ὀμαδοποιήσεις καὶ ὀπαδοποιήσεις. Στέκουν γερά σέ ὅσα ἀποκάλυψε ὁ Οὐρανός, σέ ὅσα μᾶς παρέδωσε ὁ Κύριος καὶ δίδαξαν οἱ Ἀπόστολοι καὶ ἐρμήνευσαν οἱ Πατέρες.

Προτρέπει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «*Ἀδελφοί, στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς*

παραδόσεις ἅς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν» (Β' Θεσ. β' 15). Πρόκειται γιὰ *μία* παράδοσι πού μᾶς παρέδωσε ὁ Κύριος καὶ δίδαξαν οἱ Ἀπόστολοι.

- Ὅπως τὴν ἀποκάλυψε ὁ Κύριος καὶ τὴν ἀνέπτυξαν οἱ Ἀπόστολοι, ὅπως τὴν ἐρμηνεύουν οἱ ἅγιοι Πατέρες. Γι' αὐτὴν, πού τελικὰ φανερώνεται ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι στὴν ἁγία Γραφή καὶ τοὺς ἱερούς Κανόνες.

- Ὁ Χριστός μᾶς παρέδωσε πάνω ἀπὸ ὅλα τὸν ἑαυτό Του. Παραδόθηκε στὴν πρώτη ἁγία Τράπεζα, στό Σταυρό τοῦ Γολγοθᾶ.

Ἡ Ἐκκλησία παρέλαβε ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους αὐτὸ πού καὶ ἐκεῖνοι παρέλαβαν (Α' Κορ. ια' 2, 23) ἀπὸ τὸν Χριστό, τὸ *Σῶμα* καὶ τὸ *Αἷμα* τῆς θείας Λειτουργίας, καὶ τὸ κατέχει ὡς Παράδοσι.

- Ὁ Χριστός ὡς *Ἀλήθεια*, παραδόθηκε διὰ τοῦ κηρύγματός Του. Τὸ παρέλαβαν οἱ Ἀπόστολοι. Καὶ ἡ Ἐκκλησία κατέχει τὴν ἱερά Παράδοσι, πού λέγεται *ὕγιαίνουσα διδασκαλία*.

- Αὐτὴ ἡ Παράδοσις διασώζεται, λέει ὁ Παῦλος, εἴτε σέ *προφορικό* ἀποστολικό ἢ *Κυριακό* λόγο, ἢ σέ *κείμενο* ἱερό τῆς Καινῆς Διαθήκης.

- Οἱ Ὀρθόδοξοι δέν δεχόμεστε ὡς Παράδοσι κάθε τι *ὁμορφο ἔθιμο*. Μένουμε σέ ὅσα διδαχτήκαμε ἀπὸ τὴν Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία. Προσπαθοῦμε ν' ἀκολουθοῦμε τὴν πορεία τῆς Μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας.

- Μία ἐπιστολή εἶχε ὁ Παῦλος ἀποστείλει, τὴν πρώτη πρὸς Θεσσαλονικεῖς. Ἄλλ' εἶχε προφορικὰ πεῖ καὶ ἄλλα, ὅπως σαφῶς διαφαίνεται καὶ ἀπὸ τὴν Β' πρὸς Θεσσαλονικεῖς καὶ ἀπὸ τίς λοιπές ἐπιστολές του. Ὅπως

καί ὁ Κύριος εἶχε παραδώσει καί ἄλλα, ἐκτός ἀπό αὐτά πού διασώζονται στή Εὐαγγέλια (βλ. Πράξ. κ' 35).

- Οἱ ὀρθόδοξοι πιστεύουν στήν **Ἱερά Παράδοσι**, διότι αὐτό παραγγέλλει ἡ Ἁγία Γραφή. Καί πιστεύουν στήν Ἁγία Γραφή, ὅπως ἡ Ἱερά Παράδοσις τήν κατακύρωσε. Οἱ ὀρθόδοξοι πιστεύουν στόν Ἰησοῦ Χριστό τῆς Ἐκκλησίας.

- Βλέπεις πολλούς νά παριστάνουν τούς ἀμύνητορες τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀλλ' ἐκεῖνα, πού μέ φανατισμό ὑποστηρίζουν, καμμία σχέσι ἔχουν μέ τήν Ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου.

- Θεωροῦν μερικοί ὡς στοιχεῖα τῆς Ὀρθοδοξίας στοιχεῖα τέχνης, πολιτισμοῦ, ἐθίμων, πού τά βρίσκεις καί σέ θρησκείες τοῦ κόσμου. Ἡ Ὀρθοδοξία δέν εἶναι θρησκεία. Εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἡ Ἀλήθεια, ὡς ὀρθή πίστις καί καθαρὸς βίος.

Ἄν λάβουμε ὑπ' ὄψιν τά πολυποικίλα φτωχά θρησκευτικά στοιχεῖα τοῦ κόσμου τούτου, πού τά ἀποκαλοῦμε Παράδοσι, εὐκόλα βγαίνει τό συμπέρασμα: Τούς ἰουδαίζοντες δυστυχῶς... ἀκολουθοῦμε!

- Ὅλη ἡ διαστρέβλωσις τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ ὀνομάζεται καί αὐτή παράδοσις, ἀλλά πρόκειται γιά παράδοσι ἀνθρώπινη, γιά «ἐντάλματα ἀνθρώπων» (Ματθ. ιε' 9).

- Οἱ Ὀρθόδοξοι ἔχουμε τή Γραφή, ὅπως ἐρμηνεύεται ἀπό τήν Παράδοσι. Καί τήν Παράδοσι, πού στηρίζεται στή Γραφή. Ὅλοι οἱ ἅγιοι Πατέρες ἦσαν ἐρμηνευτές τῆς Γραφῆς.

Τόν εὐχαριστοῦμε γιά τήν πίστι καί τήν παράκλησι

Εὐχαριστία γιά τήν παράκλησι.

Μᾶς ἀγάπησε. «Αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός καί ὁ Θεὸς καί πατὴρ ἡμῶν, ὁ ἀγαπήσας ἡμᾶς καί δούς παράκλησιν αἰωνίαν καί ἐλπίδα ἀγαθὴν ἐν χάριτι, παρακαλέσαι ὑμῶν τὰς καρδίας καί στηρίζαι ὑμᾶς ἐν παντὶ λόγῳ καί ἔργῳ ἀγαθῶ» (Β' Θεσ. β' 16-17).

- Ἀγάπη καί ἐλπίδα. Ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ εἶναι παράκλησις, καί μάλιστα «παράκλησις αἰωνία». Καί σέ τούτη τῆ ζωὴ ἐνισχυόμεθα, ἀφοῦ μαζί Του ὅλα τά νικᾶμε. Παντοτινὴ δέ θά εἶναι ἡ παράκλησις, ἡ ἀγαλλίασις στήν ἄλλη ζωὴ.

Τά ἀγαθὰ, πού ἀπολαμβάνουν οἱ πιστοί, οἱ ἅγιοι, δέν εἶναι φθαρτά καί ἡ χαρὰ δέν εἶναι προσωρινή.

- Καί ὅλα αὐτά τά ἀγαθὰ συνοφίζονται σέ μία λέξι. Στὴ λέξι **ἐλπίδα**. «Δούς παράκλησιν αἰωνίαν καί ἐλπίδα ἀγαθὴν ἐν χάριτι».

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ὀνομάζει τούς χριστιανούς «εὐέλπιδες». Ἔχουν τίς καλύτερες ἐλπίδες, τίς πιό βέβαιες ἐλπίδες, τίς πιό ἀσφαλισμένες ἐλπίδες. Καί ὅταν ζοῦν μέ τήν ἐλπίδα τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν, τότε ἀποτελοῦν καί τήν ἐλπίδα τοῦ κόσμου. Λέει ὁ ἱερός Πατήρ: «Εὐέλπιδας ὑπὲρ τῶν μελλόντων ποιεῖ» (Ε.Π.Ε. 23,76).

Τόν εὐχαριστοῦμε γιά τό ἔργο μας

«Εὐχαριστήσωμεν τῷ Κυρίῳ». Στήν προτροπὴ αὐτὴ ὅλοι μαζί ἀπαντᾶμε: «Ἄξιον καί δίκαιον».

Τί ἄλλο μπορεῖ ἡ εὐτελής μας ὑπαρξις νά πῆ στόν Κύριο, παρά τό

«Σοὶ εὐχαριστοῦμεν»!

π. Δ. Α.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Ετοιμασία για τη θεία Κοινωνία

Κοπός της λατρευτικής συνάξεως είναι η θεία Κοινωνία. Αυτή είναι ουσιαστικά και η παράδοσις στην Ὁρθόδοξο ζωή. Ὁ Χριστός εἶχε τή δική Του παράδοσι ἀπό τόν Θεό Πατέρα. «*Πάντα μοι παρεδόθη ὑπό τοῦ πατρὸς μου*» (Μαθ. ια΄ 27). Ὁ οὐρανός και ἡ γῆ εἶναι παραδόμενα στην ἐξουσία τοῦ Υἱοῦ. Ἀλλά κυρίως παρέδωσε ὁ Πατέρας στόν Υἱό τό **χοῖσμα**, γιά νά καταστή ὁ Σωτήρας τοῦ κόσμου.

• Ὅταν ἔρχεται ἡ ὥρα νά σφαγῆ ὁ Χριστός ὡς πασχάλιος Ἄμνος, υπογραμμίζει τήν ἐκούσια παράδοσι: «*Οἴδατε, ὅτι μετὰ δύο ἡμέρας τό Πάσχα γίνεται, καί ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς τό σταυρωθῆναι*» (Μαθ. κστ΄ 2). Ὁ Χριστός παραδίδεται στην εὐδοκία τοῦ Πατρὸς, γιά νά γινή ἡ σάρκωσις. Παραδίδεται στην ταπείνωσι τοῦ Σταυροῦ, γιά νά νικήσῃ τό θάνατο καί νά λυτρώσῃ τόν ἄνθρωπο. Παραδίδεται στή ζωή τῆς Ἀναστάσεως, γιά νά χαρίσῃ στό λυτρωμένο ἄνθρωπο τήν αἰώνιο ζωή καί βασιλεία. «*Παρεδόθη διά τά παραπτώματα ἡμῶν καί ἠγέρθη διά τήν δικαίωσιν ἡμῶν*» (Ρωμ. δ΄ 25).

• Τό σπουδαιότερο: Ὁ Χριστός παραδίδεται στην Ἐκκλησία, ὡς «*προσφέρων καί προσφερόμενος*». Ἡ θεία Λειτουργία εἶναι ἡ παράδοσις τοῦ Χριστοῦ, πού προσφέρεται στό μυστήριό τῆς θείας Εὐχαριστίας γιά ὅλους. «*Ἄει σφαγιάζεται, ἀγιάζων τοὺς μετέχοντας*». Τήν παράδοσι αὐτή παρέλαβαν οἱ Ἀπόστολοι καί διά μέσου τῆς εὐχαριστιακῆς συνάξεως αὐτή ἡ παράδοσις γίνεται καθημερινή προσφορά, καθημερινή ζωοποιήσις, καθημερινή μετάγγισις.

Αὐτή τή σωτηριώδη ἀλήθεια τονίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «*Ἐγώ παραλαβὸν ἀπό τοῦ Κυρίου, ὃ καί παρέδωκα ὑμῖν, ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἐν τῇ νυκτὶ ἣ παρεδίδοτο ἔλαβεν ἄρτον καί εὐχαριστήσας ἔκλασε καί εἶπε: Λάβετε φάγετε· τοῦτό μου ἐστι τό σῶμα τό ὑπέρ ὑμῶν κλώμενον· τοῦτο ποιεῖτε εἰς τήν ἐμὴν ἀνάμνησιν*» (Α΄ Κορ. ια΄ 23-24). Ἡ παράδοσις τῶν φρικτῶν Μυστηρίων ἐγίνε *προκαταβολικά* τῆ Μεγ. Πέμπτη στό Μυστικό Δείπνο. Ἡ *υπογραφή* γιά τήν παράδοσι χαραχτήκε τῆ Μεγ. Παρασκευή πάνω στό Σταυρό. Καί διά μέσου τῆς Ἀποστολικῆς παραδόσεως καί τῆς λειτουργικῆς ζωῆς γίνεται κτῆμα κάθε πιστοῦ ὄλων τῶν αἰῶνων.

• Ὁ Παῦλος, ὅπως κατ' εὐθείαν ἀπό τόν Κύριο παρέλαβε τήν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου, ἔτσι κατ' εὐθείαν παρέλαβε καί τήν ἀλήθεια τῆς μεγάλης παραδόσεως, πού εἶναι ἡ προσφορά τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου. Σάν νά βρισκόταν στό ὑπερῶο. Σάν νά ἦταν «*εἷς τῶν συνανακειμένων*». Σάν νά ἄκουσε μέ τά αὐτιά του τό πρῶτο «*Λάβετε, φάγετε*» καί τό πρῶτο «*Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες*».

• Τό συγκλονιστικό δέν εἶναι πότε ὁ Παῦλος γνώρισε καί παρέλαβε τό μυστήριο, αὐτό πού καί σέ μᾶς παρέδωσε. Τό συγκλονιστικό εἶναι αὐτό τοῦτο τό γεγονός τῆς παραδόσεως τοῦ Ἰησοῦ, τῆς προσφορᾶς καί θυσίας τοῦ Ἰησοῦ. Θά πρέπει νά εἶναι ἀπάνθρωπος κανείς, γιά νά μή συγκινηῖται ἀπό τήν παράδοσι τοῦ Θεανθρώπου ὑπέρ ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Θά πρέπει νά εἶναι ἡ καρδιά του πέτρα, πιό σκληρή ἀπό τίς πέτρες τοῦ Γολγοθᾶ, γιά νά μή ραγίζη ἀπό τό Σταυρό τοῦ Ἰησοῦ.

Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Κάν αὐτόλιθος ἦ τις, ἐννοήσας ἐκείνην τήν νύκτα, πῶς ἦν μετὰ τῶν μαθητῶν ἀδημονῶν, πῶς παρεδόθη, πῶς ἐδέθη, πῶς ἀπήχθη, πῶς ἐδικάσθη, πῶς τά ἐξῆς ἔπαθεν ἅπαντα, κηροῦ γίνεται ἀπαλώτερος, καί τῆς γῆς ἀπαλλάττεται καί τῆς ἐνταῦθα φαντασίας ἀπάσης*» (Ε.Π.Ε. 18α,198). Μετάφρασις: Καί ἂν ἀκόμα εἶναι κάποιος ἀπό πέτρα, ὅταν σκεφθῆ τή νύκτα ἐκείνη, πῶς παρεδόθηκε, πῶς δέθηκε, πῶς σύρθηκε, πῶς δικάσθηκε, πῶς ἔπαθε ὅλα ὅσα ἀκολούθησαν, γίνεται μαλακώτερος ἀπό τό κερί καί ἀπαλλάσσεται ἀπό τά γήινα καί ἀπό κάθε φαντασία τους.

• Ἡ προσφορά τοῦ Χριστοῦ μνημονεύεται ἀπό τόν Παῦλο σέ ἀντίθεσι μέ τή *σκληρότητα* μερικῶν χριστιανῶν, πού ὄχι τόν ἑαυτό τους δέν θυσιάζουν γιά τούς ἄλλους, ἀλλ' οὔτε ἀπό τά θεωρούμενα ἀγαθά τους μοιράζονται. Χριστιανός τῆς παραδόσεως εἶναι ἐκεῖνος, πού πιστεύει στήν παράδοσι τῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ καί ὁ ἴδιος μέ τή σειρά του παραδίδει στούς ἄλλους ὅσα νομίζει δικά του, τά χρήματά του, τά κτήματά του, τήν ἀγάπη του, τό χρόνο του, τά ὑπάρχοντά του.

• Ὁ Χριστός εὐχαριστεῖ τόν Πατέρα γιά τήν ὥρα τῆς μεγάλης προσφορᾶς γιά τόν κόσμο. Εὐχαριστεῖ, διότι προσφέρεται. Εὐχαριστεῖ καί εὐχαριστεῖται, πού ἡ δική του προσφορά εἶναι ἡ ζωοποίηση τοῦ ψυχορραγούντος ἀνθρώπου.

• Ἡ προσφορά εἶναι εὐχαριστία. Κάθε προσφορά. Εὐχαριστοῦμε τόν Θεό, πού μᾶς ἀξιώνει νά προσφέρουμε τή μικρή ἀγάπη μας σάν ἀντίδοσι γιά τή δική Του ἀνεκδιήγητη ἀγάπη. Ἡ **θεία Κοινωνία** καλεῖται καί **θεία Εὐχαριστία**, διότι τό προσφερόμενο Δῶρο δέν πληρῶνεται διαφορετικά, παρά μόνο μέ ὀλόθερμη εὐχαριστία.

• Ὅταν τελῆται τό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας, δέν ἔχουμε μία ἀπλή *ἀνάμνησι* τῆς θυσίας καί προσφορᾶς τοῦ Χριστοῦ. Ἔχουμε τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Κυρίου πραγματικά.

• Ὅταν γιά πρώτη φορά μίλησε ὁ Χριστός γιά τήν προσφορά τοῦ Σώματός Του καί τοῦ Αἵματός Του, μετὰ τό θαῦμα τοῦ χορτασμοῦ τῶν πεντακισχιλίων (κεφ. 6ο τοῦ κατά Ἰωάννην Εὐαγγελίου), πρόλαβε κάθε παρεξήγησι περί δήθεν συμβολικῆς προσφορᾶς. Καί βεβαίωσε: «**Ἡ σὰρξ μου ἀληθῶς ἐστι βρωῆσις, καί τό αἷμά μου ἀληθῶς ἐστι πόσις. Ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τό αἷμα ἐν ἐμοί μένει καὶ γώ ἐν αὐτῷ**» (Ἰωάν. στ' 55-56).

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ Πλήρωμα τῶν ἐθνῶν

Ρωμ. ια' 23-25

“Ολοι δυνατόν νά σωθοῦν (στ. 23)

Οσο ζοῦμε ὅλα ἀλλάζουν. Κι ἀπό τί δική μας ἀλλαγὴ, ἐξαρτᾶται καί ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀλλαγὴ ἡ δική μας λέγεται **μετάνοια**. Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Θεοῦ λέγεται **χρησιότητα** καί χάρις. Ἀπό μᾶς ἐξαρτᾶται νά εἰσπράξουμε ὅσο «*πλοῦτον χάριτος*» (Ἐφεσ. β' 7) θέλουμε, ν' ἀπολαύσουμε ὅση ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ θέλουμε κι ἄκόμα περισσότερη. Ἐκεῖνοι, πού σήμερα φαίνονται μακριά, μποροῦν, νάι, μποροῦν νά γίνουν ὄχι ἀπλῶς χριστιανοί, ἀλλὰ ἅγιοι, κληρονόμοι τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Μεγάλῃ δύνامي ἔχουμε στά χέρια μας. Ἀπό τί δική μας μετατροπή, ἐξαρτᾶται καί ὁ τρόπος τῆς προσφορᾶς ἢ τῆς ἀποστροφῆς τοῦ Θεοῦ. Τό λέει στή συνέχεια ὁ Παῦλος: *«Καί ἐκεῖνοι δέ, ἐάν μὴ ἐπιμείνωσι τῇ ἀπιστίᾳ, ἐγκεντρισθήσονται· δυνατόν γάρ ὁ Θεός ἐστι πάλιν ἐγκεντρίσαι αὐτούς»* (στ. 23). Δηλαδή: Καί ἀπό τούς Ἰουδαίους ὅσοι δέν παραμείνουν σπίν ἀπιστία, θά μπολιαστοῦν. Διότι ὁ Θεός ἔχει τή δύνامي νά τούς μπολιάσῃ πάλι.

- Ἄν πεισματικά δέν ἐμμεῖνουν σπίν ἀπιστία, σπίν ἀπομόνωσι, θά ἐνσωματωθοῦν, θά «ἐγκεντρισθοῦν». Γιά κανένα δέν ἔχει λεχθῆ ἡ τελευταία λέξις, ἐφ' ὅσον ἄκόμα ζῆ καί ἡ καρδιά του κτυπᾶ καί τό μυαλό του λειτουργεῖ. Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Θεοῦ σπρίζεται σπίν παντοδυναμία Του. Ὁ Θεός κάνει τὰ ἀδύνατα, δυνατό. Ἐνα κλαρί, ὅταν ἀποκοπῆ ἀπό τό δέντρο, εἶναι ἀδύνατο νά ξανασυνδεθῆ μέ τό δέντρο καί νά ρουφήσῃ χυμούς καί νά ζήσῃ. Ἐνῶ σπίν περίπτωσι τοῦ ἀνθρώπου αὐτό τό ἀδύνατο γίνεται δυνατό. Ξεκόβεται ὁ ἄνθρωπος,

ἀπομακρύνεται, φεύγει «εἰς χώραν μακράν ζῶν ἀσώτως», βρίζει καί βλασφημεῖ, θεωρεῖται καμένος. Καί ὅμως μέσα του παραμένει μία μυστική δύνامي ἐπανασυνδέσεως μέ τό δέντρο, μέ τόν Χριστό. Λέγεται μετάνοια ἡ δύνامي αὐτή.

Εἶναι δυνατός ὁ Θεός νά δεχθῆ σπίν Ἐκκλησία Του κάθε πλανημένο καί διεστραμμένο, ἀρκεῖ ν' ἀλλάξῃ. Εἶναι δυνατός ὁ Θεός νά ξαναδεχθῆ τούς ξεκομμένους, ὅλους ἐμᾶς, σάν πέφτουμε καί ξεφεύγουμε. Ἐκεῖνος, πού ἔκανε τό δύσκολο, δέν μπορεῖ νά κάνῃ τό εὐκολο; Τό δύσκολο εἶναι, ὅτι δέχθηκε στόν κορμό του ξένα κλωνάρια, τούς ἐθνικούς, ἀνθρώπους, πού φυσικά δέν ἀνήκαν στό δέντρο τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἦσαν κλωνάρια τῆς εἰδωλολατρίας. Ἐν συγκρίσει, λοιπόν, μ' αὐτό, πού ἔκανε ὡς πρός τούς ξένους, εἶναι πῶ εὐκολο νά ξαναδεχθῆ τούς δικούς Του, τούς Ἰουδαίους. Ἐτσι τονίζει στόν ἐπόμενο στίχο: *«Εἰ γάρ σύ ἐκ τῆς κατά φύσιν ἐξεκόπης ἀγριελίου καί παρά φύσιν ἐνεκεντρίσθης εἰς καλλιέλαιον, πόσω μᾶλλον οὗτοι οἱ κατά φύσιν ἐγκεντρισθήσονται τῇ ἰδίᾳ ἐλαίᾳ»* (στ. 24). Δηλαδή: Ἄν ἀποκόπηκες ἐσύ ἀπό τό δέντρο, πού ἐκ φύσεως εἶναι ἀγριελιά, καί ἀντίθετα πρός τίν φύσι μπολιάστικες σέ ἡμερῆ ἐλιά, πόσο μᾶλλον ὅσοι εἶναι τῆς αὐτῆς φύσεως; Θά μπολιαστοῦν σπὶ δική τους ἐλιά.

- Τί εἶναι γιά ἓνα πατέρα δυσκολώτερο: Ἐνα ξένο παιδί νά τό υἱοθετήσῃ, ἢ τό δικό του παιδί, πού γιά λίγο ἀπομακρύνθηκε, νά τό ξαναδεχθῆ σπίν ἀγκαλιά του; Ἀσφαλῶς τό πρώτο. Ὅταν ὁ Θεός ἔκῃ πράξει τόσες φορές τό πῶ δύσκολο, δέν θά πράξῃ γιά σένα τό πῶ εὐκο-

λο; Νά σέ δεχθῆ ὕστερα ἀπό κάποια σου ἀπομάκρυνσι; Πάλι καί πάλι. «Ἔτι καί ἔτι». Ἄκόμα κι ἀκόμα, μᾶς ἀγαπᾷ ὁ Θεός, μᾶς περιμένει. Καί πάλι μπορεῖ νά μᾶς ξανασηκώσῃ, «*πесόντας τῆ ἁμαρτία*».

● Ὁ Παῦλος παρουσιάζει τοὺς «*παρά φύσιν*» καί τοὺς «*κατά φύσιν*» κλώνους, ὅχι φυσικά γιὰ νά κάνῃ διάκρισι καί μεροληψία, ἀφοῦ εἶναι ὁ κήρυκας τῆς ἐν Χριστῷ ἰσότητος. Ἄλλὰ γιὰ λόγους τεχνικούς. Ὅπως θά λέγαμε: Ἔνας μαγνήτης τραβάει καί τοὺς μακράν καί τοὺς ἐγγύς. Ἀφοῦ τραβάει τοὺς μακράν, δέν θά τραβᾷ καί τοὺς ἐγγύς; Δέν δίνει ἀξία στοὺς μὲν ἢ στοὺς δέ ἢ διάκρισις αὐτῆ. Ἀπλῶς δείχνει τῆ θέσι, ἀπ' τὴν ὁποία τοὺς τραβάει ὁ μαγνήτης. Σημασία ἔχει ἡ δύναμις τοῦ μαγνήτη. Σημασία ἔχει ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ, πού ἐλκύει τοὺς πάντες, εἴτε «*κατά φύσιν*», δηλαδή, κοντινοί του, Ἰουδαῖοι, εἴτε «*παρά φύσιν*», δηλαδή, μακρυνοί του, ἐθνικοί.

Σημασία ἔχει, ὅτι ὁ Θεός τοὺς πάντας καλεῖ. Τοὺς πάντας δέχεται. Τοὺς πάντας μπορεῖ νά ἐγκεντρίξῃ, νά σώξῃ, νά ἐκκλησιάξῃ, νά ἀγιάξῃ. Οἱ πάντες εἶναι δεκτοί. Οἱ πάντες μποροῦν νά ἐγκεντρίζωνται ἐν Χριστῷ, δηλαδή, νά ἐχρηστῶνται. Τό κλαρί δέν εἶναι κορμός, ρουφάει ὅμως τοὺς χυμούς ἀπό τόν κορμό καί εἶναι ἓνα μέ τόν κορμό. Καί οἱ πιστοί, πού μετανοοῦν καί ἐνώνουνται μέ τόν Χριστό, στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ρουφοῦν τοὺς χυμούς. Γίνονται μικροί Χριστοί. Ἄρκει τρία πράγματα νά προσέχουν:

● Νά προσπαθοῦν νά μή ξεκόβωνται ἀπό τὴν Ἐκκλησία. Νά μὴν ἀπογοπεύωνται, ἄν βρεθοῦν πεσμένοι, ἢ καί κάπως ξεκομμένοι. Νά μὴν ἐπαναπαύωνται, ὅταν νομίζουν, ὅτι βρίσκονται ἐνωμένοι, ἀσφαλισμένοι στήν πνευματικὴ ζωὴ καί ἔνωσι.

● Οὔτε, ὅταν ἀκοῦμε, ὅτι ὁ Θεός εἶναι χρηστότητα, νά ἐπαναπαυώμεθα καί νά «*τό ρίχνουμε ἔξω*», μέ τό λογισμό, ὅτι ἓνας τόσο καλός Θεός δέν θά μᾶς ἀφήσῃ νά πάμε σπὴν κόλασι. Οὔτε, ὅταν ἀκοῦμε, ὅτι ὁ Θεός εἶναι «*ἀποτομία*», ν' ἀπογοπευώμεθα καί νά ἐγκαταλείψουμε ἔτσι κάθε προσπάθεια. Ὁ Θεός εἶναι ἀγάπη καί ἔλεος καί σωτηρία γιὰ ὅσους προσπαθοῦν μέ ταπεινῶσι. Ἐπιγραμματικά λέει ὁ Χρυσόστομος: «*Μῆτε σὺ ἀποτομίαν*

ἀκούων, ἀπαγορεύσης, μήτε σὺ χρηστότητα, θαρρήσης» (Ε.Π.Ε. 17,414). Μετάφρασις: Οὔτε σὺ, ἀκούγοντας αὐστηρότητα τοῦ Θεοῦ, ν' ἀπελπισθῆς, οὔτε σὺ, ἀκούγοντας ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ, νά πάρῃς θάρρος καί ἐπαναπαυθῆς.

Μυστήριον συντελεῖται (στ. 25)

Ἐπερᾶνω τῆς λογικῆς μας καί τῶν φυσικῶν νόμων εἶναι τὰ ὅσα τελοῦνται στό θέμα τῆς σωτηρίας μας. Ἄνοιγει δρόμους ὁ Θεός, πού δέν ἦταν δυνατόν νά χαραχθοῦν ἢ νά συλληφθοῦν ἀπό ἀνθρώπους. Καλεῖ κοντά Του πρόσωπα, πού ἐμεῖς θά τὰ θεωρούσαμε τελείως χαμένα. Ἀπομακρύνονται ἀπό κοντά Του πρόσωπα, πού θεωροῦμε ἐμεῖς δικά Του. Γίνονται καταπληκτικά καί ἐξάίσια πράγματα, πού δέν τὰ χωράει ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου. Ὅλα αὐτὰ μέ μία λέξι ὀνομάζονται μυστήρια.

● Τό μυστήριον εἶναι μία πραγματικότητα, πού μπορεῖς νά τὴν ἀποδείξῃς ἀπό τὰ ἀποτελέσματά της, ἀλλὰ δέν μπορεῖς νά τὴν ἐρμηνεύσῃς ὡς πρὸς τὴν οὐσία καί λειτουργία της. Μυστήριον εἶναι κάτι τό θαυμαστό, τό παράδοξο, τό μὴ ἀναμενόμενο, τό ἀνεξήγητο.

● Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, γιὰ νά καθησυχᾷ καί τοὺς Ἰουδαίους καί τοὺς ἐθνικούς, ὅτι δέν ἐξαρτᾶται ἀπ' ἐκείνους ἡ σωτηρία καί ἡ λύτρωσις καί ἐπομένως οὔτε πρέπει νά ἐπαίρωνται οὔτε πρέπει ν' ἀπελπίζωνται, κάνει λόγο στόν ἐπόμενο στίχο τῆς Ἐπιστολῆς γιὰ μυστήριον: «*Οὐ γάρ θέλω ὑμᾶς ἀγνοεῖν, ἀδελφοί, τό μυστήριον τοῦτο, ἵνα μή ἦτε παρ' ἑαυτοῖς φρόνιμοι, ὅτι πῶρως ἀπὸ μέρους τῶ Ἰσραὴλ γέγονεν ἄχρις οὗ τό πλήρωμα τῶν ἐθνῶν εἰσέλθη*» (στ. 25). Δηλαδή: Δέν θέλω νά ξεχνᾶτε, ἀδελφοί μου, ὅτι πρόκειται γιὰ μυστήριον. Ὅτι ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς πωρῶθηκε κατὰ ἓνα μέρος, ἕως ὅτι εἰσέλθη σπὴν πίστι ὅλος ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐθνικῶν, πού πρόκειται νά πιστεύσουν.

● Μέ τὴ λέξι μυστήριον ἀνάγει τό ἔργον τῆς σωτηρίας στόν Θεόν. Μυστήριον ἢ προαιώνια βουλή Του. Μυστήριον ἢ σάρκωσις. Μυστήριον ἢ ἐκ Παρθένου γέννησις. Μυστήριον ἢ ἔνωσις τῶν δύο φύσεων σ' ἓνα πρόσωπον. Μυστήριον ἢ ζωὴ τοῦ Κυρίου. Μυστήριον ἢ σταύρωσις. Μυστήριον ἢ ἀνάστασις. Μυστήριον ἢ ἀνάληψις. Μυστήριον ἢ πεντηκοστή. Μυστήριον ὅλα τὰ θεοφανικά γεγονότα.

Ἄν, λοιπόν, ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιὰ τόν

άνθρωπο ενεργῆ κατά μυστηριώδη τρόπο, τότε πῶς εἶναι δυνατόν ἕνας ἄνθρωπος νά ὑπερφηανεύεται γιά τήν ἐν Χριστῷ σωτηρία; Δέος ἔχει, ὑπερηφάνεια δέν ἔχει. Πίστι ἔχει, ἐγωισμό δέν ἔχει. Φαίνεται ὅμως, ὅτι ἡ ὑπερηφάνεια εἶχε ἤδη ὑπεισέλθει στό κῶρο τῶν πρώτων χριστιανῶν, εἴτε αὐτοί ἦσαν πρώην ἐθνικοί, εἴτε ἦσαν πρώην Ἰουδαῖοι. Τούς προλαβαίνει ὁ Παῦλος: *«Οὐ γάρ θέλω ὑμᾶς ἀγνοεῖν, ἀδελφοί, τό μυστήριον τοῦτο, ἵνα μή ἦτε παρ' ἑαυτοῖς φρόνιμοι, ὅτι πῶρως ἀπό μέρους τῷ Ἰσραήλ γέγονεν ἄχρις οὗ τό πλήρωμα τῶν ἐθνῶν εἰσέληθῃ»* (στ. 25). Δηλαδή: Δέν θέλω νά ἀγνοῦτε τό μυστήριον αὐτό, ὅτι δηλαδή ὁ Ἰσραηλιτικός λαός πωρόθηκε κατά ἕνα μέρος, ἕως ὅτου εἰσέληθῃ στήν πίστι τό πλήρωμα τῶν ἐθνικῶν (εἰδωλολατρῶν).

● Ὅσοι ἔχουν μεγάλη ἰδέα γιά τόν ἑαυτό τους, πέφτουν. Οἱ ἐξ ἐθνῶν χριστιανοί ἦταν δυνατόν νά ὑπερφηανευθοῦν, διότι φάνηκαν τάχα καλύτεροι ἀπό τούς Ἰουδαίους, πού δέν βρίσκονταν συνδεδεμένοι μέ τόν Χριστό καί τήν Ἐκκλησία. Πέρα ἀπό τούς ἄλλους λόγους, πού παραπάνω ἀνέφερε καί γιά τούς ὁποίους δέν ἔπρεπε νά ὑπερφηανεύωνται, ἐδῶ ἀναφέρει καί ἄλλο λόγο.

Ὅταν ἕνας κλεινῆ τά μάτια του νά μῆ δῆ τό φῶς, ὁ ἄλλος, πού ἀπλῶς ἔχει ἀνοίξει τά μάτια του στό φῶς, ὑπερφηανεύεται; Ἀσφαλῶς ὄχι. Λύπη γιά τόν ἄλλον αἰσθάνεται, ὄχι ὅμως καί ὑπεροψία. Οἱ Ἰσραηλιτεῖς ἔκλεισαν πεισματικά τά μάτια τους στήν ἀποκάλυψι τοῦ θεοῦ φωτός. Αὐτό ὀνομάζεται *«πῶρως»*.

● Πῶρως εἶναι ἡ σκλήρυνσις τῆς καρδιάς. Τό νά γίνεται σεισμός καί σύ νά μῆν ἀντιλαμβάνεσαι τίποτε, τό ν' ἀστράφει ἐκτυφλωτικός προβολέας καί σύ νά μῆ βλέπης τίποτε, τό νά κτυπᾷ ἐκκωφαντική καμπάνα καί σύ νά παραμένῃς ἀσυγκίνητος, αὐτό σημαίνει, ὅτι δέν ἀντιδρῶν τά αἰσθητήρια τοῦ σώματος. Σεισμός, πού ἔσεισε τά κάστρα τοῦ ἀρχαίου κόσμου, ὁ χριστιανισμός. Φῶς οὐράνιο, πού κατέπληξε τήν οἰκουμένη. Ἡχος, πού ἀντιλάλησε σ' ὅλο τόν κόσμο. Ὅταν, λοιπόν, σύ δέν συγκινηῖσαι καθόλου ἀπό τήν ἔκτακτι παρουσία τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ Εὐαγγελίου Του, τότε σημαίνει ὅτι πνευματική εὐαισθησία δέν ὑπάρχει. Τήν εὐαισθησία τήν ἔχει διαδεχθῆ ἡ ἀναισθησία. Καί τήν ἀναισθησία ἡ πῶρως.

● Ἡ πῶρωςις παρατρεῖται πολλές φορές

σέ θρησκευτικούς ἀνθρώπους. Εἶναι τόσο πολύ παγειωμένοι σέ ἀρρωστημένες θρησκευτικές ἰδέες καί καταστάσεις, ὥστε μέ τίποτε δέν μετακινοῦνται. Ὁ θρησκευτικός τους φανατισμός ἀποτελεῖ ἕνας εἶδος πωρώσεως, ἕνα εἶδος σκληρῆς ἐπιφανείας στήν ψυχή τους, πού δέν τήν διαπερνᾷ οὔτε τό συγκλονιστικώτερο εὐαγγελικό κήρυγμα.

● Μπορεῖ νά βλαστήσουν σπόροι πάνω σέ τσιμέντο; Ἄλλο τόσο μπορεῖ νά βλαστήσῃ ὁ σπόρος τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ὅταν πέφτῃ σέ θρησκευτικά πωρωμένες καρδιές. Ἀντίθετα βλαστάνει σέ παρθένο ἔδαφος, σέ καρδιές, πού ὁ θρησκευτικός ἐγωισμός εἶναι ἀνύπαρκτος. Γι' αὐτό ὁ Κύριος, μιλώντας γιά τό καινούργιο κρασί τῆς διδασχῆς Του, τόνισε: *«Οἶνος νέος εἰς καινοὺς ἀσκούς βλητέος»* (Μάρκ. β' 22).

Ἡ πῶρωςις εἶναι ἀδιόρθωτη κατάσταση; Ἀπό τό ἐδῶ χωρίο τοῦ Παύλου φαίνεται, ὅτι ἔχει τό τέλος τῆς καί ἡ πῶρωςις. Κατ' ἀρχάς ἡ πῶρωςις τῶν Ἰσραηλιτῶν δέν ἦταν γενική. Μερικοί ἀπειθήσαν. Ἦσαν πολλοί τότε, πού πίστεψαν στόν Χριστό. Ἡ ζύμη τῆς πρώτης Ἐκκλησίας ἀποτελέσθηκε ἀπό Ἰουδαίους. Καί ἡ Ἐκκλησία ἦταν ἡ συνέχεια τῆς συναγωγῆς.

● Πλήρωμα τῶν ἐθνῶν σημαίνει *«ὅλα τά ἔθνη»*; Ἄν ἦταν ἔτσι, θά ἔπρεπε μέσα στοὺς αἰῶνες τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας νά βλέπαμε εἴσοδο ὅλων τῶν ἐθνῶν στήν πίστι καί ἐκχριστιάνισι ὅλων τῶν ἐθνικῶν. Δέν ἔχει συμβῆ κάτι τέτοιο. *«Ἀχρις οὗ τό πλήρωμα τῶν ἐθνῶν εἰσέληθῃ»* (στ. 25). Μᾶλλον σημαίνει τή δυνατότητα νά εἰσέλθουν ὅλα τά ἔθνη. Ἄλλωστε καί ἡ Ἐκκλησία λέγεται καθολική καί Οἰκουμενική, ὄχι διότι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς οἰκουμένης ἔχουν μῆ μέσα στήν Ἐκκλησία, ἀλλά διότι ὑπάρχει ἡ **δυνατότητα** νά γίνουν ὅλοι μέλη τῆς Ἐκκλησίας καί διότι αὐτό τό σκοπό ἔχει ἡ Ἐκκλησία νά κηρύξῃ σέ ὅλους καί νά καλέσῃ ὅλους κοντά τῆς. Τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Πλήρωμα τῶν ἐθνῶν εἶναι τά **μέλη τῆς Ἐκκλησίας**, πού προέρχονται ἀπό τά ἔθνη. Ἄλλωστε ὁ λόγος περί ἐκλογῆς καί ἀποδοχῆς τῆς ἐκλογῆς συναντᾶται πολλές φορές στόν Παῦλο, καί λίγο παρακάτω (στ. 28 καί 29).

Δ.Γ.Α.

Ἐλεύθεροι ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Ἄνομβρία καὶ σπορά

Ἰλλοτε ἡ σπορά γινόταν τέλη Σεπτεμβρίου καὶ ἀρχές Ὀκτωβρίου. Τὰ πρωτοβρόχια εἶχαν καταστήσει ἱκανό τὸ χῶμα, νά δεχθῆ τὸ σπόρο. Τώρα οἱ γεωργοὶ μας, οἱ λίγοι πού ἀπέμειναν στὸν τόπο μας, ἔχουν ἔτοιμους τοὺς σπόρους, ἀλλὰ δέν εἶναι ἔτοιμο τὸ χωράφι. Ἡ ἀνομβρία ξεραίνει τὴ γῆ. Καὶ τὰ πλέον εὐφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος ἀντιμετωπίζουν ὀξύτατο πρόβλημα. Ἔτσι καθυστερεῖ ἡ σπορά, πού φυσικά δέν ἀποδίδει πλέον τοὺς ἀναμενομένους καρπούς.

Παρόμοιο φαινόμενο παρατηρεῖται καὶ στὸ χῶρο τῆς πνευματικῆς σπορᾶς. Κανονικῶς δέν θά ἔπρεπε νά σταματᾶ ἡ σπορά τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ.

- Οἱ σπορεῖς, οἱ κήρυκες, οἱ κατηχητές, ποσοτικά ἐμφανίζονται πολλοί. Ποιοτικά ὅμως τί γίνεται; Πόσοι διαθέτουν τὰ τέσσερα βασικά στοιχεῖα γιὰ τὴ διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου, τὴν κλῆσι, τὴν κατάρτισι, τὸν ἐνθουσιασμό, τὴν πνευματικὴ ὑποδομή; Ἄν πρὶν ἀπὸ 40 χρόνια ἀρκοῦσαν 10 βαθμοὶ στὰ τέσσερα αὐτὰ στοιχεῖα, σήμερα ἀπαιτοῦνται 100 βαθμοί. Δύσκολα τὰ χρόνια. Μαγευτικὴ ἡ ἀμαρτία. Πλούσια ἡ διαβολοσπορά. Πάμπολλα τὰ ἐμπόδια γιὰ τὴ σπορά τῆς Ἐκκλησίας.

- Καὶ δέν εἶναι μόνο τὸ ποιὸς θά διδάξουν, τὸ πῶς θά καθορισθοῦν οἱ λίστες τῶν ὑποψηφίων κατηχητῶν καὶ κηρύκων. Εἶναι καὶ τὸ σέ ποιούς θά διδάξουν. Ἀραιώσαν τὰ ἀκροατήρια τῶν κηρυγμάτων. Ἀραιώσαν τὰ

ἐκκλησιάσματα. Περισσότερο ἀραιώσαν τὰ κατηχητικά.

Δύο κόσμοι ὑπάρχουν μέσα στὸ χῶρο τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὡς πρὸς τὸ θέμα τῆς πνευματικῆς σπορᾶς.

- Ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος εἶναι οἱ πολλοὶ ρασοφόροι, ἐπίσκοποι καὶ πρεσβύτεροι, πού δέν ἔχουν ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ κήρυγμα, τὴ διδαχὴ, τὴν κατήχησι, τὴν οἰκοδομὴ τῶν πιστῶν.

Ὁ ἐπαγγελματισμὸς τοὺς διαθέτει ἀκόμη ἀρκετὴ πελατεία.

Ἐπάρχουν ἀκόμη γυναικοῦλες, πού τοὺς καλοῦν σέ εὐχέλαια καὶ σέ ἀγιασμούς.

Ἐπάρχει ἀκόμη κόσμος, πού τοὺς καλεῖ σέ μνημόσυνα καὶ σέ γάμους.

Ἐπάρχουν ἀκόμη τὰ πανηγύρια, πού μποροῦν νά πορισθοῦν ποικίλα καὶ ἱκανὰ ὀφέλη.

Γιὰτί νά «σκάσουν» μέ τὴν ἀγωνία τῆς σπορᾶς; Ἔτσι ἔχουν ὀδηγηθῆ στὴν πλήρη ἀδιαφορία γιὰ τὸ ὅτι γέμισε ἀγκάθια ὁ κήπος τοῦ Θεοῦ, οἱ καρδιές τῶν παιδιῶν, τὸ χωράφι τῆς χριστιανικῆς Ἑλλάδος. Καὶ μόνο; Κάποτε σαμποτάρουν καὶ τὸ ἔργο, πού οἱ λίγοι εὐσεβεῖς ἐπιτελοῦν.

- Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ὑπάρχουν οἱ γνήσιοι καὶ πιστοὶ ἐργάτες τοῦ ἀμπελῶνος.

Δέχονται τὴν κλῆσι. Βρίσκονται ἐπιστρατευμένοι στὸ ἱεραποστολικὸ ἔργο καὶ ἀγωνίζονται.

Ὁ κίνδυνος τῆς ἀπογοητεύσεως βέβαια τοὺς γυροφέρνει. Εἶναι πολὺ δύσκολο καὶ ἀπαιτεῖ ἥρωισμό τὸ νά συνεχίσης ἐπὶ δεκαετίες τὴ σπορά τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ.


Σ' αυτούς τους αληθινούς ανθρώπους του Θεού, όπου και αν ανήκουν, από οποιαδήποτε αδελφότητα ὀρθόδοξη ή άλλη πνευματική προσπάθεια και αν καθοδηγούνται, θέλουμε ν' απευθύνουμε αδελφικό μήνυμα:

— Μην αποκάμνετε, αδελφοί, σποριάδες του Ευαγγελίου, εργάτες της Ἐκκλησίας! Μπροστά και πάλι τό κεφάλι. Μή γυρνάτε πίσω. Μην ἐπηρεάζεσθε από τὰ ἀποτελέσματα του ἔργου σας και από τή στάσι τῶν γύρω σας. Δέν είναι δικό σας τό ἔργο. Του Θεού είναι. Ἐκεῖνος γνωρίζει πότε θά ἀποδώσῃ ἡ δουλειά.

Ἔνα και μόνο ἐμεῖς ἄς κοιτᾶμε, τή μαρτυρία μας δυνατά νά τήν προσφέρουμε.

Κύριε, εὐλόγησε τήν πνευματική σπορά σέ τούτα τὰ δύσκολα χρόνια!

Μόνο ἡ θεία Κοινωνία Οὐράνιος Ἄρτος!

 οὐράνιο ἄρτο ὀνομάζουμε τόν Ἄρτο τῆς Θείας Κοινωνίας, πού ἔχει μεταβληθῆ σέ **Σῶμα Χριστοῦ**. Τό νά κατεβαίνει από τόν Οὐρανό, και μάλι-

στα από τήν Παναγία, ἕνα κομμάτι ψωμί, ὡσάν νά βρισκόμαστε στήν πείνα του 1941, αυτό, τό ὀλιγότερο, φαίνεται παράξενο!

• Κυκλοφόρησε ἕνα μικρό βιβλιαράκι μέ τίτλο «*Ὁ ἅγιος Παῖσιος και ὁ Οὐράνιος Ἄρτος*». Οἱ ἐκδόσεις «Ἐαρ», πού φαίνεται νά ταυτίζονται με τίς ἐκδόσεις «Σωτήρ», μᾶλλον θά ἔπρεπε νά προσέξουν τό διηγηματάκι μέ τόν «Οὐράνιο Ἄρτο»!

• Ἄν θέλουμε νά ἐξυψώσουμε τόν ἅγιο Παῖσιο, ἔχουμε ἄλλους, πνευματικούς, τρόπους. Τό νά παρουσιάζουμε τήν Παναγία νά κατεβαίνει στό κελλί του μακαριστοῦ μοναχοῦ Παΐσιου και νά του πηγαίνει ψωμί, ἐγγίζει τή μή σοβαρότητα.

• Ἄν ἤθελε ὁ ἅγιος Παῖσιος νά μείνη παντελῶς νηστικός σαράντα ἡμέρες και σαράντα νύκτες, αυτό είναι θέμα δικῆς του βουλήσεως, ὄχι βέβαια ἀναγκαίας. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μας δίδαξε νά ζητᾶμε στήν Κυριακή προσευχή: «*Τόν ἄρτον ἡμῶν τόν ἐπιούσιον δός ἡμῖν σήμερον*». Δέν ἀπαίτησε ὑπερβολικές νηστεῖες πέρα για πέρα «ἀφαγίας»!

• Ἄν τό ψωμάκι, πού κατά τὰ λεγόμενα, ἡ ἴδια ἡ Παναγία κατέβασε από τόν Οὐρανό, ἦταν ἀναγκαῖο, θά τό πρόσφερε ὄχι σέ ἄνθρωπο πού θέλει ν' ἀφήσῃ τόν ὄργανισμό του σέ πλήρη σαρανταήμερη ἀφαγία, ἀλλά θά τό ἔστειλε σέ χιλιάδες παιδάκια πού πεθαίνουν (40.000 καθημερινά!) από τήν **πείνα** σ' ὄλο τόν πλανήτη μας.

• Τό νά κατεβάζουμε τόσο χαμηλά ἕνα θαῦμα για νά ἐκθειάσουμε τόν ὄντως ὄσιο Παῖσιο, αυτό προκαλεῖ ὄχι ἀπλῶς ἀπορία, ἀλλά και ὑποτίμησι τῶν θαυμάτων του Θεοῦ. Τί θά πῆ, δηλαδή, ὅτι στή Μονή Κουτλουμουσίου του Ἁθωνος «*φυλάσσεται μέρος του Οὐρανίου Ἄρτου*». Ἔχουμε νέας μορφῆς ἀρτοφῶρια; Θά διαφυλάττουμε ψωμάκια ἢ ψίχουλα; Δέν ἀρκούμεστε στόν ὄντως «Οὐ-

| | |
|--|--------------------|
| ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ | Κωδικός 01-1323 |
| ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ | |
| Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής» | |
| Ἐπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἄγγελ. Μπότζιου | |
| Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα | |
| www.ioannisvaptistis.gr | |
| Τηλέφωνα: 2103212713 & 6936941857 | |
| e-mail: info@ioannisvaptistis.gr | |
| Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου: | |
| Β. Μπουζάλας. Ἄγ. Ἀναργύρων 4, | |
| 18542 Περιστέρι | |
| Ἔτησία συνδρομή: | |
| Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €. | |
| Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25. | |
| Καναδᾶ και Αὐστραλίας: δολάρια 30. | |
| Ἐπιταγές και ἐπιστολές: | |
| Περιοδικό «Βαπτιστής» | |
| Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα. | |

ράνιο Ἄρτο», πού φυλάσσεται γιά ἕκτακτες ἀνάγκες στό **Ἄρτοφόριο** κάθε Ὁρθοδόξου Ναοῦ;

- Ὁσῖος καί ἅγιος δέν εἶναι ὅποιος δέχεται δῶρα τῆς Παναγίας στό κελλί του, ἀλλ' εἶναι ὅποιος κρύβει βαθειά στήν ψυχή του τόν **ΑΡΤΟΝ**, τόν Ἰησοῦ Χριστό. Καί τέτοιοι ὅσῖοι ἦταν ὁ ἅγιος Παῖσιος. Ὀλίγος σεβασμός στό πρόσωπό του δέν βλάπτει!

Ἐννέα ἀγγελούδια - ἀδελφάκια, ἰσραηλινός πύραυλος μαζικά τά ἔκαψε!

Τίς 23 Μαΐου ἕνα ζευγάρι γιατρῶν ἔτρεξε στό σπίτι τους, στή Νότιο Γάζα, καί βρῆκε τά **ἐννέα** ἀπό τά δέκα παιδιά τους σάν λαμπάδες νά καίγονται! Ὁ Νετανιάχου διέταξε ἰσραηλινή ἐπίθεσι μέ πύραυλο νά κατακάψη ὅλα τά παιδιά τοῦ ἱατρικοῦ ζεύγους, ἡλικίας ἀπό ἑπτὰ μηνῶν ἕως 10 ἐτῶν, ἐκσφειδονίζοντας εἰδικό πύραυλο!

- Σύμφωνα μέ τόν Ἄλ Φορά, ἐπικεφαλῆς τοῦ παιδικοῦ τμήματος τοῦ νοσοκομείου Ἄλ. Νάσερ, ὅταν ἡ γιατρός **Ἄλ-Νάζαρ**, διδάκτωρ τῆς παιδιατρικῆς καί μητέρα τῶν ἐννέα παιδιῶν, ἔσπυσε στό σπίτι της, βρῆκε «κάρβουνο» ὅλα μαζί, καί τά ἐννέα τῆς ἀγγελούδια. Σώθηκε μόνο ἕνα παιδί της, ὁ 11χρονος Ἄντάμ, πού νοσηλεύεται σέ σοβαρή κατάσταση, καί ὁ **πατέρας, διδάκτωρ τῆς ἱατρικῆς** καί αὐτός, πού ὑποβλήθηκε σέ δύο σοβαρές χειρουργικές ἐπεμβάσεις.

- Τό σπίτι τῶν δέκα παιδιῶν, ἡ εὐλογημένη φωλιά τους, βομβαρδίστηκε χωρίς προειδοποίησι, παρότι γνώριζαν οἱ Ἰσραηλινοί ὅτι ἐκεῖ ἔμεναν γιατροί Σαμαρεῖτες καί ἀγγελούδια, τά δέκα παιδιά τους!

- Τό νά ζητοῦν πολλοί εἰρήνευσι, αὐτό δέν σημαίνει ὅτι πάση θυσία πρέπει οἱ Ἰσραηλινοί νά ἰσοπεδώσουν τή Γάζα μέ ἀθώους πολίτες. Βεβαίως αἴτιοι τοῦ αἱματηροῦ πολέμου μεταξύ Ἰσραηλι-

νῶν καί τῆς Χαμάς, δέν εἶναι μόνο ἡ μία ἀπό τίς δύο πλευρές. Τήν ἀρχή τήν ἔκαμε ἡ Χαμάς. Ἀλλά τί φταίει ὁ ἄμαχος πληθυσμός τῆς **λωρίδας τῆς Γάζας**, καί πρό παντός τί φταῖνε τά μικρά παιδιά νά γίνωνται στόχος τῶν φρικτῶν ὄπλων;

- Ἡ ἐκκλησις τῶν δύο ὑπερπολυτέκνων γιατρῶν, πού κάηκαν ζωντανά τά ἐννέα παιδιά τους, συγκλονίζει κάθε κάτοικο τοῦ πλανήτη μας, ἐκτός ἀπό τοῦς ἀπαίσίους **δολοφόνους τῶν λαῶν**. Ὡς ἀκούσουμε τήν κραυγή τους:

«Ἄρκετά! Λυπηθῆτε μας!

Παρακαλοῦμε ὅλες τίς χῶρες,

τή διεθνή κοινότητα,

τόν κόσμο,

τή Χαμάς καί ὅλες τίς ὀργανώσεις

νά μάς λυπηθοῦν.

Εἴμαστε ἔξαντλημένοι

ἀπό τόν ἐκτοπισμό

καί τήν πείνα ἀρκετά!».

- Τό ἀθῶο αἷμα τρέχει ποτάμι στά ρυάκια τοῦ πλανήτη μας. Καί οἱ περισσότεροι *«τρῶνε, πίνουν καί γλεντᾶνε»!* Τό θέμα εἶναι φυσικά σοβαρό. Μά ἀπίρως σοβαρότερο εἶναι ὁ βάρβαρος θάνατος ἑκατοντάδων χιλιάδων παιδιῶν στά διάφορα μήκη καί πλάτη τοῦ πλανήτη μας.

Θανατηφόρα ποτά καί ναρκωτικά

Πρὶν ἀπό πολλά χρόνια ἕνας χριστιανός ὑπουργός, ὁ **κ. Παπαθεμελής** (τῆς Δημοσίας Τάξεως) εἶχε ὀρίσει χρονικό τέρμα τῶν κέντρων διασκεδάσεως τήν δωδεκάτη νυκτερινή. Τόν κυνήγησαν κυριολεκτικά. Πῆσαν τήν τότε κυβέρνησι νά ὀργιάζουν ὅλα τά νυκτερινά κέντρα μέχρι τά... ξημερώματα!

- Τό ἀποτέλεσμα; Παιδιά, ἔφηβοι καί νέοι, νά γλεντοῦν ὅλη τή νύκτα, νά πίνουν ὅλα τά ἀλκοολικά ποτά, νά μεθοῦν, καί νά σκοτώνονται μέσα στή νύκτα. Τώρα μάλιστα, πού καμμιά δύναμις

δέν μπορεί να περιορίσει την εξάπλωσι των θανατηφόρων ναρκωτικών, παιδιά και νέοι κυριολεκτικά σαπίζουν. Μέχρι τότε θα θρηνοῦμε τή νεότητά μας; Μέ-

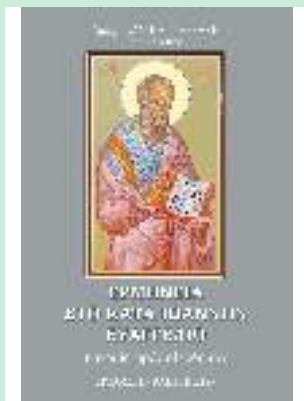
χρι τότε θα περιφέρονται σχολιάρικα παιδιά και νέοι σέ κέντρα διαφθοράς, μέ τήν πρόφασι (εὐκαιρία) κάποιας σχολικῆς ἐκδρομῆς;

- Ὑπολογίζονται σέ 80.000 οἱ νέοι, πού εἶναι πέρα γιά πέρα ἐξαρτημένοι, ἀπό τά πλέον **βαρειά ναρκωτικά**. Ἀπό αὐτούς πεθαίνουν κάθε χρόνο γύρω στίς 50.000 τό χρόνο. Σκλαβιά καί ἐξάρτησις!

- Αὐτό προσφέρει ἡ κοινωνία. Πότε θά ὑψωθῆ τό λάβαρο τῆς **Ἐλευθερίας**;

Νέα ἔκδοσις

Ἄρχιμ. Δανιήλ Ἀεράκη



Σέ τόμο 670 σελίδων ἡ ἐρμηνεία τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου. Τιμή: 20 εὐρώ. Τηλ. 2103212107-6936941857.
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ὅσοι μποροῦν, ἄς στείλουν τά 10 εὐρώ καί γιά τό 2025

Οἱ φίλοι ἀναγνώστες ἄς στείλουν τή συνδρομή (10 εὐρώ) καί γιά τό ἔτος 2025.

- Στό λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.

IBAN: GR 7902602360000390100353548

- Στό λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

- Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: **«Βαπτιστής», Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

- Τοῦ ἐξωτερικοῦ τό ἔμβασμα στό ὄνομα **«Βαπτιστής»** (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: 2103212713 - 2103212107.

Πᾶμε κατασκίνωσι - Καλοκαίρι 2025

Στήν Περαχώρα-Λουτρακίου

Α' περίοδος: Ἀγόρια Γ-ΣΤ Δημοτικοῦ
1 - 9 Ἰουλίου (8 ἡμέρες)

Β' περίοδος: Ἀγόρια Γυμνασ.-Λυκείου
10 - 20 Ἰουλ. (10 ἡμέρες)

Γ' περίοδος: Κορίτσια Γυμνασ.-Λυκείου
21 Ἰουλ. - 3 Αὐγ. (11 ἡμέρες)

Διπλώσεις

Μέχρι 20 Ἰουνίου γιά τά ἀγόρια.

Μέχρι 30 Ἰουνίου γιά τά κορίτσια.

Τηλ. 2103212713 - 6936941857

2109765441

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ταχυδρομικῶς:

«Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12

10554 Ἀθήνα.